

# Înălțarea la cer a lui Isus Hristos

Când prorocul Ilie s-a înălțat la cer, urmașul lui, Elisei, și-a dorit o îndoită măsură din puterea lui Ilie. Condiția pentru a o primi este remarcabilă: numai dacă Elisei îl va vedea pe Ilie cum se înalță la cer, va primi această parte. De aceea Elisei a fost foarte atent să nu scape acest moment al înălțării. Nu l-a scăpat și a fost martorul unei scene impresionante (2 Împărați 2:9-14).

Și astăzi ar putea fi la fel de important să nu scăpăm înălțarea Domnului. Firește, ea a avut loc de mult și nu mai poate fi scăpată. Dar însemnătatea înălțării la cer a lui Isus este rareori scoasă în evidență. Ea își are locul ei important în istoria mântuirii, ca și răstignirea și învierea.

## Înălțat în slavă

Din taina evlaviei, temelia credinței, care ne este deschisă în persoana lui Hristos, face parte faptul că EL a fost înălțat în slavă.

*Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume și a fost înălțat în slavă. 1 Timotei 3:16*

Nu numai că slava a fost locul spre care S-a înălțat EL. Întreaga intrare în cer a fost învăluită în slavă. Norul slavei lui Dumnezeu L-a primit și a fost alaiul intrării Lui în cer.

A fost primit, în nor:

*După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la EL, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Faptele apostolilor 1:9*

Cred că această înălțare a Domnului nu a fost mai puțin impresionantă decât cea a lui Ilie. Este Fiul Tatălui, care Și-a împlinit misiunea cu prețul vieții Sale, care intră acum în cer, se suie spre încoronare, ca să fie salutat de Dumnezeu Tatăl. Odată cu înălțarea Lui începe întronarea Lui. Isus, Nazarineanul disprețuit, este făcut îndată după aceea Domn și Hristos. El ia acum loc pe tronul Tatălui. Un Om, care este Fiul lui Dumnezeu, intră ca cel dintâi om în cer, în sala tronului lui Dumnezeu, și este primit și salutat cu toate onorurile, cu tot entuziasmul și toată admirația pe care le poate da un tată fiului său. Cerul este martorul acestei scene unice, întoarcerea lui Isus în împărăția cerească din care ieșise (Ioan 3:13; 6:62). Fiul vine din nou acasă și spune:

*Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea. Ioan 17:4-5*

Încă dinainte îl auzim spunând:

*Când a ieșit el, Isus a zis: „Acum Fiul omului a fost proslăvit, și Dumnezeu a fost proslăvit în EL. Dacă Dumnezeu a fost proslăvit în EL, și Dumnezeu Îl va proslăvi în Sine Însuși, și-L va proslăvi îndată.” Ioan 13:31-32*

Înălțarea la cer, care a avut loc cu 10 zile înainte de sărbătoarea Cincizecimii și la 40 de zile după învierea Lui, este strâns legată de proslăvirea Lui. Ne putem închipui bucuria cerului, când Domnul nostru, ca înaintemergătorul nostru, este primit în cer.

## Biruință și triumf

Înălțarea la cer este dovada triumfului Lui. Bătălia s-a dat, lupta a fost câștigată. Iar cerul Îl vrea înapoi:

*Domnul, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Marcu 16:19  
care, după ce S-a suit la cer, stă la dreapta lui Dumnezeu, și Îi sunt supuși îngerii, stăpânirile și  
puterile. 1 Petru 3:22*

*Cel ce S-a pogorât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate  
lucrurile. Efeseni 4:10*

Dacă învierea Lui era deja dovada unei răscumpărări împlinite, atunci prin ocuparea celui mai înalt loc de cinste din univers este pecetluit definitiv faptul că Hristosul lui Dumnezeu a împlinit, ba chiar a depășit, toate cerințele lui Dumnezeu. De bunăvoie S-a pogorât, a trăit ca noi, a murit moartea păcătosului pentru alții, S-a pogorât în părțile mai de jos ale pământului.

Cuvântul vorbește în repetate rânduri despre pogorârea și suirea Lui. Este această distanță nesfârșită, această umilire fără margini, care a fost necesară ca să se îplinească sfatul lui Dumnezeu. Iar înălțarea Lui care a urmat este tot atât de fără margini, atât de înaltă și de măreață cum niciun om n-ar fi putut ajunge vreodată. Și este copleșitor faptul că, pentru că El S-a umilit atât de mult, ne deschide nouă cerul. El nu numai că a deschis drumul, ci noi suntem în El deja de acum mutați acolo împreună cu El.

Cinstea locului Său pe tron o poți măsura doar atunci când simți adâncă Lui umilire.

Ca să umple toate lucrurile! Este ca și cum în fiecare colț al cerului se poate citi numele Lui; totul este marcat și umplut de El!

*Să știe bine dar toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi. Faptele apostolilor 2:36*

Și acest cuvânt arată limpede dimensiunea înălțării și proslăvirii Lui în istoria mântuirii. Întinderea proslăvirii Lui are urmări pentru întreaga lume. Casa lui Israel își pierde monopolul asupra mântuirii lui Dumnezeu; întreaga lume Îl poate cunoaște pe Hristos, Domnul, Unsul lui Dumnezeu.

## Răscumpărarea este împlinită!

Firește, ea este pecetluită de Dumnezeu deja prin înviere. Aici însă, pe fundalul jertfelor și slujbelor fără sfârșit ale vechiului legământ, unicitatea și valabilitatea veșnică a dăruirii Lui și a valorii sângelui Lui sunt puse în legătură directă cu intrarea Lui în Locul sfânt ceresc.

*nu cu {sau: prin} sânge de țapi și de viței, ci cu {sau: prin} însuși sângele Său, a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Evrei 9:12*

Pe Golgota Și-a dat sângele, adică viața, și a intrat, în sens spiritual, în Locul Preasfânt cu sângele Său. În acest text însă este vorba de faptul că El a intrat o singură dată și nu a mai ieșit, ca marele preot, și că S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. „Slujba” răscumpărării este împlinită, Hristos stă pe tron.

El este Autorul, Creatorul mântuirii veșnice. Cine poate ridica această pretenție copleșitoare, cine poate spune că a împlinit așa ceva?

*și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă de El, urzitorul unei mântuirii veșnice, fiind salutat {sau: numit} de Dumnezeu Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Evrei 5:9*

Numai pe Acela Îl salută Dumnezeu și Îi urează bun venit în Locul Său sfânt, ca să ia loc pe tronul Lui, cel mai înalt loc care există. Ce salut! Fiul se întoarce după 33 de ani! Și primește titlul de onoare „Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec”!

Cuvintele Tatălui cuprind acest cuvânt: Șezi la dreapta Mea până voi face pe vrăjmașii Tăi așternutul picioarelor Tale! Psalmul 110:1

Ar fi împlinită o răscumpărare veșnică și de netăgăduit, dacă El nu ar fi fost primit de Dumnezeu în felul acesta?

## Reprezentare în cer – salvare pe pământ!

El a străbătut cerurile. Aceasta este înălțarea Lui la cer, care este condiția pentru slujba Lui de Mare Preot. S-a înălțat într-un alai de triumf, văzut de toți îngerii.

*Astfel, fiindcă avem un Mare Preot mare, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie. Evrei 4:14-16*

El nu doar privește, cum facem noi adesea, nu, El Se roagă și mijlocește pentru noi la Dumnezeu, ca să nu renunțăm pe calea îngustă spre slavă.

*De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. {sau: să-i reprezinte, să se roage pentru ei} Evrei 7:25*

## Duhul lui Dumnezeu: apă vie, Mângâietor și putere de sus

Condiția pentru ca Duhul lui Dumnezeu să fie trimis pe pământ la Cincizecime a fost un Hristos înălțat la cer și proslăvit!

*Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit. Ioan 7:38-39*

Duhul lui Dumnezeu trebuia să mărturisească despre un Hristos proslăvit, să ne facă această slavă vie pe drumul nostru spre țință, un drum care, pe dinafară, nu lasă să se recunoască sau să se bănuiască nimic din această slavă a lui Hristos, pe care El o va împărți cu noi și care este deja acum a noastră. În acest sens putem vorbi și despre puterea de sus, întruchiparea și efectul slavei de sus.

Este într-adevăr taina noastră că Domnul nostru este acum Domnul slavei și că noi suntem pe drum spre tocmai această slavă. El vrea să ne arate slava Lui, pe care l-a dat-o Tatăl pe temeiul lucrării Lui împlinite.

La Cincizecime a venit acest Duh și a devenit puterea de sus pentru ucenici. Dar oricine știe că această zi a devenit, tocmai prin Duhul, ceasul nașterii Bisericii lui Dumnezeu:

*Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în cer; dar el însuși zice: „Domnul a zis*

*Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi face pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale»". {Psalmul 110:1} Faptele apostolilor 2:33-35*

În această zi toți ucenicii au fost adăpați de un singur Duh și legați de Capul ceresc. Capul și trupul sunt imaginea și realitatea legăturii strânse și nedespărțite dintre Hristos și Biserică. Și Capul trebuia să fie un Hristos proslăvit, nimic mai puțin decât Cel ce umple totul în toți. Nu un Hristos înviat dinainte de înălțarea Lui la cer, pe când era încă pe pământ, ci Acela căruia îi aparține viitorul, Acela care vrea să împartă această slavă pentru totdeauna cu Biserica. El nu va mai fi nicăieri fără ca Biserica să fie de față, pentru că Capul și trupul sunt nedespărțite.

Faptul că Isus avea să-i părăsească pe ucenici trebuia să-i întristeze. Dar Învățătorul le arată limpede, și nouă, prin tot NT, cât de important și de absolut necesar este ca El să Se ducă înapoi. În acest gol avea să intre Duhul lui Dumnezeu, să-i umple și să locuiască în ei. El avea să vină din nou, în acest Duh, care este numit și Duhul lui Hristos.

*Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis, și niciunul din voi nu Mă întreabă: „Unde Te duci?” Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima. Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Ioan 16:5-7*

## **EL ne pregătește sosirea!**

Înălțarea la cer are de-a face direct și cu nădejdea noastră. El trebuie să Se ducă, ca să ne pregătească acolo, unde a fost întotdeauna cu Tatăl, o locuință. El Se îngrijește personal de acest loc, ca să-l facă potrivit pentru noi. Ce o fi însemnând aceasta? Ne vrea atât de mult binele; nu avem nicio idee ce ne așteaptă!

*În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi. Ioan 14:2-3*

*Ați auzit că v-am spus: „Mă duc, și Mă voi întoarce la voi.” Dacă M-ați iubi, v-ați bucura că Mă duc la Tatăl, căci Tatăl [Meu] este mai mare decât Mine. Ioan 14:28*

Mântuitorul ne lasă aici să-l privim în inimă. El voia să meargă acasă! Nu era acasă în lume. Era un străin, un slujitor concentrat asupra însărcinării Sale. Dar El voia ca acasă la El să devină și acasă la noi.

Astfel nu vom fi acasă pe pământ, ci la El. Noi, cei ce am fost odinioară pământești, nu vom simți lipsa a mare lucru, chiar dacă astfel de gânduri vor să ne cuprindă din când în când.

Isus a alergat înainte ca înaintemergătorul nostru și este acum în Locul sfânt, care descrie același loc ca și casa Tatălui, firește dintr-un alt punct de vedere.

*Nădejdea aceasta o avem ca o ancoră a sufletului, tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru, acolo unde Isus a intrat pentru noi ca înaintemergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec. Evrei 6:19-20*

Un înaintemergător are urmași, iar aceia suntem noi. El este Căpetenia și Desăvârșirea credinței. Îl vom urma pe același drum pe care El a străbătut cerurile. Și de „luarea” noastră Se va îngriji El personal, la fel ca și de amenajarea locuinței.

## EL lasă în urmă o însărcinare!

*Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Marcu 16:15*

Ar fi o omisiune să nu citez aceste cuvinte ale Învățătorului din clipele despărțirii Lui de ucenici. Însărcinarea este clară. Este Evanghelia slavei lui Dumnezeu pe fața lui Hristos (2 Corinteni 4:6). Este mesajul mântuirii veșnice, pentru care Hristos a murit, a înviat și S-a înălțat la cer. Iar locul de pe tronul lui Dumnezeu ne dă autoritatea să mergem. Nu este mesajul unui ratat care și-a sfârșit viața pe cruce. Este mesajul Biruitorului, care vine din nou, care trăiește!

## EL vine din nou!

*Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer. Faptele apostolilor 1:11*

Pe Muntele Măslinilor va sta El:

*Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: o jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar o jumătate spre miazăzi. Zaharia 14:4*

El șade acum pe tronul Tatălui. Atunci, când va veni, va domni pe tronul Său, la picioarele căruia vor zăcea toți vrăjmașii Lui (Apocalipsa 3:21).

Slava pe care o are deja acum va izbucni ca soarele!

Tot atât de sigur cum a existat ziua înălțării Lui, tot atât de sigur va exista ziua revenirii Lui! Toate acestea le vom trăi de foarte aproape. Aleluia!